

Az őszi zarándoklat: Találkozások

Ismét eddig nem ismert magyar vidékre irányult az ez évi őszi zarándoklatunk. Füzesgyarmat és környékére. Mint utóbb megállapíthattuk, általánosabb érvényű tapasztalásaink voltak az út során, mint a Sárrét megismerése. Találkozások címszóval találóbb illetni a három nap élményeit.

Szolnokon tettük első sétánkat, találkozásunk itt Máthé György plébános úrral, illetve az ő bemutatásával Sándor István vértanú szalézi szerzetessel történt. A plébános úr nagy optimizmussal, lelkesedéssel beszélt az általa ellátott kilenc egyházközségről, és méltatta a szolnoki illetőségű, munkásfiatalokkal foglalkozó szerzetes, Sándor István önfeláldozó életét, kitartását és 1953-as hősiességét.

Kenderesen megtekintettük Horthy Miklós kormányzó úr kúriáját, amely ma kollégium, és elmentünk a Horthy-kriptába is. Itteni találkozásunk a Magyarországot 25 évig kormányzó, jól megválasztott vezetőkkel újjáépítő Horthy Miklósról beszélő kísérőink féltékenységével volt, vajon mit, hogyan mondhatnak. A helyiek több generáción át megmaradt szerető tisztelete a család iránt nyilván megalapozott, mégsem beszélnek nyílt szavakkal. Csak mikor a kriptában koszorúztunk és imádkoztunk, oldódott kísérőnk, és velünk imádkozott.

Újabb találkozásunk volt Karcagon, ahol Gulyás Zsolt atya, a leányfalusi Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház korábbi igazgatója várt bennünket. 2010-ben helyezték oda, nehéz szívvel távozott Leányfaluról a 'református tengernek' tartott környékre, de most egy vidám, elégedett és lelkes lelkipásztorral találkoztunk, aki a helyi reformátusokkal is jó kapcsolatban van.

A gróf Blankenstein család kápolnája Füzesgyarmaton

Füzesgyarmati szállásunk a fürdő szomszédságában álló szállodában volt. A fürdő helyén állt a Blankenstein grófok kastélya, amelyet a világháború végén az orosz csapatok felgyújtottak, mert magyar és német katonák rejtőztek benne. A Blankenstein család sziléziai eredetű, de egy ága már a 18. század végén Magyarországra települt. A szálloda közeli kis templom alatt nyugszik sok családtag. A templom ma a füzesgyarmati kis katolikus közösség plébánia-temploma. Kedvesen fogadott minket a templomigazgató atya és segítsége, Ilonka néni, aki még egy nagy doboz pogácsával is megpecsételte találkozásunkat.

Meglátogattuk a füzesgyarmati református templomot, amely méretével is mutatta, hogy a vidék vallása a református. Zoltán atya előadást tartott nekünk a reformációról, a református vallás erényeiről, a vallásgyakorlatnak a bibliához való közelségéről. Élmény volt ez a megközelítése a témának, ez is zarándoklathoz méltó találkozásunk volt keresztény hitünkkel.

Egy hintógyártó manufaktúra meglátogatása alkalmat adott arra, hogy találkozhatunk a valaha volt, emberi léptékű munkavégzéssel a tulajdonos és a munkásai együttműködésében.

Körösladányban véletlen találkozásunk volt a Szeplőtelen Fogantatás templomnál Lengyel Antal 75 éves plébános atyával, aki megszólította csoportunkat, majd kinyitotta a felújítás miatt zárt templomát. A katolikus hívek számára mért túlzottan nagy templomban tanúságot tett elhivatottságról, kitartásról, kötelességtudatról.

Haza utunkon más tájegység felé vettük az irányt. Egerbe mentünk. Rövid másfél óránk volt benézni a székes-egyházba, körüljárni a belvárost.

Utolsó megállónk Recsk, a volt kényszermunkatábor, szomorú találkozás volt. Nemcsak maga a tény, az 1951 és 53 között működő láger ténye, hanem a gyengén bemutatott emlékezet elsősorban. A tábor bezárása után még a nyomát is el akarták törölni, de a későbbi nemzedékek emlékezése a majdnem 1300 fogolyra többet érdemelne. Az egyetlen visszaépített barakkban elhelyezett tablók, a néhány poros emléktárgy, egy őrtorony nem elegendő arra, hogy bemutassa a kommunizmus barbárságát.

Egy pléh-Krisztus alatti táblán, rosszul olvashatóan áll: *Ez a kereszt azok emlékére állítatott, akik ebben a táborban haltak meg és még ma sem ismert hol kaparták el őket.*

Doba László barátunk által felolvasott versben még a vad őrkutyák sem bántják a rabokat, míg az embernek látszó ÁVH-sok kegyetlenkedése állandó.

Tanulságos utunk volt. A felhőtlen örömet nem az élményekben, hanem az együttlétben éltük meg. Mindez nem lett volna, ha nincs Zoltán atya szervezése, előkészítése, majd a csoport vezetése. Most minden munka rá hárult, amiért egyenként köszönetet mondott minden zárándok a szombat esti megérkezéskor.

A recski áldozatokért emlékkeresztje